

Republika Hrvatska
Općinski sud u Varaždinu
Varaždin, Kapucinski trg 5

Poslovni broj: P-14/2025-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Varaždinu, po sutkinji toga suda Lidiji Krašek, kao sucu pojedincu, temeljem prijedloga višeg zemljišnoknjižnog sudskog savjetnika-specijalista Ivica Franjića u pravnoj stvari po tužbi tužitelja Darka Tureka, OIB: 50516862678, iz Varaždina, Vrtna 22, Gojanec, zastupanog po punomoćnicima u Odvjetničkom društvu Petrić i partneri d.o.o. iz Varaždina, protiv tuženika Erste& Steiermärkische Bank d.d., OIB: 23057039320, Rijeka, Jadranski trg 3a, radi isplate, nakon održane, zaključene glavne i javne rasprave na ročištu dana 21. svibnja 2026. u prisutnosti tužitelja uz zamjenicu punomoćnika tužitelja Neru Hainš, odvjetničku vježbenicu u OD, te objave presude dana 28. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku Erste& Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3a, 51000 Rijeka, OIB: 23057039320 da tužitelju Darku Tureku, Vrtna 22, Gojanec, Varaždin, OIB: 50516862678 isplati iznos od 930,82 EUR (devetstotrideset eura i osamdesetdva centa) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja teče od 23. ožujka 2006. godine do isplate, sve u roku od 15 dana.

II. Nalaže se tuženiku Erste& Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3a, 51000 Rijeka, OIB: 23057039320 da tužitelju Darku Tureku, Vrtna 22, Gojanec, Varaždin, OIB: 50516862678 naknadi troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 872,23 EUR (osamstosedamdesetdva eura i dvadesettri centa) zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Darko Turek, zastupan po punomoćnicima iz Odvjetničkog društva Petrić i partneri d.o.o., pokrenuo je ovaj parnični postupak protiv tuženika Erste& Steiermärkische Bank d.d. radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe i povrata iznosa stečenog bez osnove, uz vrijednost predmeta spora od 930,82 EUR. Pravni odnos između stranaka započeo je sklapanjem Ugovora o kreditu broj 2402006-1031262160/51401652-5102903571 dana 17. ožujka 2006. godine, kojim je banka tužitelju odobrila iznos od 60.194,83 CHF u kunsjoj protuvrijednosti, s rokom otplate od 216 mjeseci uz promjenjivu kamatnu stopu. Spor se prvenstveno fokusira na specifičnu ugovornu stavku: članak 10. Ugovora o kreditu, kojim je propisana jednokratna naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita u visini od 2,50% iznosa kredita. Činjenično stanje pokazuje da je tužitelju na ime naknade za obradu kredita dana 22. ožujka 2006. godine naplaćen iznos od 7.013,30 HRK, što preračunato u eure iznosi 930,82 EUR. Tužitelj argumentira da je navedeni iznos naplaćen bez valjane pravne osnove jer je sporna ugovorna odredba ništetna. U pogledu naknade za obradu kredita, tužba ističe da je ona protivna prisilnim odredbama Zakona o zaštiti potrošača koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja i izvršavanja ugovora (ZZP/03 i ZZP/07), jer o njoj nije pojedinačno pregovarano niti su tužitelju jasno prezentirani stvarni troškovi banke koji bi opravdali takav namet. Ovakvo postupanje banke tužitelj smatra suprotnim načelu savjesnosti i poštenja jer uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača. Konačno, osnovanost tužbenog zahtjeva temelji se na recentnoj sudskoj praksi najviših instanci, pri čemu se izričito navodi presuda Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 13. veljače 2024. godine (poslovni broj: Rev-673/2023-2), kojom je zauzeto jasno pravno shvaćanje o nepoštenosti i ništetnosti odredbi o naknadama za obradu kredita, čime se potvrđuje pravo tužitelja na povrat spornih sredstava zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

2. Tuženik Erste& Steiermärkische Bank d.d., zastupan po svojim punomoćnicima, podnio je pravovremeni odgovor na tužbu u kojem u cijelosti osporava tužbeni zahtjev tužitelja Darka Tureka. U uvodnom dijelu tuženik potvrđuje sklapanje predmetnog Ugovora o kreditu, ali naglašava da je taj ugovor sklopljen sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima kao posebnog zakona koji regulira bitne sastojke kredita. U odnosu na navode o ništetnosti naknade, tuženik tvrdi da je odredba čl. 10. o jednokratnoj naknadi za obradu kredita jasna, lako uočljiva i razumljiva svakom prosječnom potrošaču. Smatra da pravnu osnovu za naplatu te naknade čine sam Ugovor i opći akti banke, na što je tužitelj pristao svojim potpisom bez ikakvog prethodnog prigovora. Tuženik smatra da tužitelj neutemeljeno proziva ugovorne odredbe nepoštenima i nedopuštenima jer mu je svaka stavka prije potpisivanja bila objašnjena. Ključan dio tuženikova odgovora na tužbu predstavlja prigovor zastare potraživanja, pri čemu se poziva na opći zastarni rok od pet godina prema Zakonu o obveznim odnosima. Budući da je tužba podnesena 8. siječnja 2025. godine, a naknada je naplaćena znatno ranije, tuženik zaključuje da je svaka eventualna tražbina zastarjela. Dodatno osporava navode o povredi načela savjesnosti i poštenja, pojašnjavajući da za utvrđenje nepoštenosti moraju biti ispunjeni kumulativni uvjeti o kojima ovdje nema govora, jer je tužitelj bio informiran i slobodnom je voljom sklopio

ugovor. Slijedom svega iznesenog, tuženik predlaže sudu da u cijelosti odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan te da naloži tužitelju naknadu troškova parničnog postupka sa zateznim kamatama.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu (listovi 6-11 spisa), dokumentaciju tuženika (listovi 62-126 spisa) i iskaz tužitelja.

4. Tužitelj Darko Turek u svom je iskazu potvrdio da je s tuženikom sklopio predmetni ugovor o kreditu, naglasivši pritom da prilikom samog čina sklapanja nitko od službenika banke s njim nije prolazio kroz pojedinačne članke ugovora. Naveo je kako mu je uručen tipski ugovor koji je imao priliku pročitati, ali bez ikakvih posebnih pregovora, s obzirom na to da mu je ponuda bila prezentirana po principu „uzmi ili ostavi“, što je on naposljetku prihvatio. Što se tiče sporne naknade, tužitelj tvrdi da ga nitko o njoj nije ništa pitao niti je o njoj bilo riječi u smislu pregovaranja. Odgovarajući na pitanja, pojasnio je kako mu nije pružena informacija o stvarnoj strukturi te naknade niti o njezinoj korelaciji s ukupnim iznosom kredita. Ponovio je da o naknadi nije pojedinačno pregovarao jer mu takva mogućnost nije bila dana, već mu je tipski ugovor jednostavno stavljen na stol, a o mogućoj ništetnosti predmetne naknade vjerojatno je naknadno saznao putem medija.

5. Na temelju tako provedenih dokaza ocjenjujući sve zajedno i svakog posebno, a to sukladno odredbi iz čl. 8. Zakona o parničnom postupku sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja kako je konačno postavljen u cijelosti osnovan.

6. Sud je temeljem provedenih dokaza utvrdio sljedeće:

- Sklapanje ugovora: Tužitelj Darko Turek (kao korisnik kredita) i tuženik Erste&Steiermärkische Bank d.d. sklopili su dana 17. ožujka 2006. godine Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51401652-5102903571,
- Predmet i iznos kredita: Banka je tužitelju odobrila kredit u iznosu od 60.194,83 CHF u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju kreditora na dan korištenja,
- Ugovorena kamata i rok: Ugovorena je redovna promjenjiva kamatna stopa, uz rok otplate od 216 mjeseci,
- Naplaćena naknada za obradu: Prilikom isplate kredita, dana 22. ožujka 2006. godine, tuženik je tužitelju jednokratno naplatio naknadu za obradu kredita u iznosu od 930,82 EUR (7.013,30 HRK), što je odgovaralo ugovorenih 2,50% iznosa kredita sukladno članku 10. Ugovora,
- Netransparentnost ugovornih odredbi: O odredbi o naknadi (čl. 10. Ugovora) nije se pojedinačno pregovaralo, niti je tuženik tužitelju jasno obrazložio strukturu stvarnih troškova koji bi opravdali tu naknadu,
- Ništetnost prema ZZP-u: Ovaj sud smatra da je navedena odredba ništetna jer je suprotna načelu savjesnosti i poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama na štetu potrošača, što je u suprotnosti s tada važećim Zakonom o zaštiti potrošača,
- Pravna stajališta Vrhovnog suda: Tužitelj se poziva na utvrđenu sudsku praksu Vrhovnog suda RH (presuda Rev-673/2023-2) kojom je potvrđena ništetnost ovakvih ugovornih odredbi o naknadama za obradu kredita, te ovaj sud prihvaća stav tužitelja,
- Osporavanje zastare: Iako tuženik ističe prigovor zastare, tužitelj potražuje povrat ukupnog iznosa od 930,82 EUR kao stečeno bez osnove, smatrajući da pravo na utvrđenje ništetnosti ne zastarijeva, te je sud dao za pravo tužitelju.

7. Na temelju cjelokupne dokumentacije — tužbe, odgovora na tužbu, ugovora o kreditu te iskaza tužitelja — sporno pitanje između stranaka može se svesti na nekoliko ključnih pravnih i činjeničnih točaka: valjanost ugovorne odredbe o naknadi: stranke se spore je li odredba članka 10. o naknadi za obradu kredita ništetna. Tužitelj tvrdi da je ona nepoštena jer uzrokuje neravnotežu na štetu potrošača, dok tuženik ističe da je ta odredba jasna, razumljiva i ugovorena sukladno zakonu. U pogledu transparentnosti i pregovaranja: tužitelj u iskazu tvrdi da mu nitko nije pojasnio smisao naknade niti je o njoj mogao pregovarati („uzmi ili ostavi“), dok tuženik navodi da je svaka odredba objašnjena prije potpisivanja. Također, stranke se spore o stvarnom trošku banke: sporno je predstavlja li ta naknada stvarni trošak koji je banka imala pri obradi kredita. Tužitelj smatra da banka nije dokazala objektivne troškove, dok tuženik smatra da je naplata opravdana općim aktima banke i samim ugovornim pristankom tužitelja. Uz navedeno stranke se spore o pitanju zastare: tuženik ističe prigovor zastare, smatrajući da je protekao opći zastarni rok od pet godina za povrat isplaćenih iznosa. S druge strane, tužitelj temelji zahtjev na ništetnosti ugovorne odredbe, za koju smatra da pravo na isticanje ne zastarijeva.

8. Nakon provedenog dokaznog postupka, u kojem je sud izvršio uvid u predmetni ugovor o kreditu te ocijenio iskaz tužitelja Darka Tureka, ovaj je sud donio zaključak o osnovanosti tužbenih navoda. Sud je utvrdio da je tuženik Erste& Steiermärkische Bank d.d. pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari te da tužitelj nedvojbeno ima status potrošača. U prilog tome ide činjenica da iz samog ugovora ne proizlazi bilo što suprotno, odnosno u samom ugovoru nema nikakvih naznaka da se sklapa s korisnikom kredita kao s poslovnim subjektom, a na tuženiku je bio teret dokazivanja suprotnog, te tuženik nije ponudio nikakve dokaze koji bi osporili tužiteljevo svojstvo potrošača u smislu odredbi Zakona o zaštiti potrošača. Nadalje, sud je na temelju iskaza tužitelja utvrdio da se o spornoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, što se odnosi na naknadu za obradu kredita. Prvostupanjski je sud zaključio da ta odredba nije bila jasna ni razumljiva jer nije sadržavala precizne parametre za određivanje strukture navedene naknade, zbog čega se ista smatra ništetnom prema odredbama Zakona o obveznim odnosima i Zakona o zaštiti potrošača. Shodno tome, sud je utvrdio obvezu tuženika da tužitelju vrati sve iznose primljene po osnovi koja je utvrđena ništetnom, uz zaključak da se tuženik u konkretnim okolnostima mora smatrati nepoštenim stjecateljem. Uz to, ovaj sud je nadalje ocijenio kao neosnovan tuženikov prigovor zastare tužiteljevog potraživanja, ocjenjujući da zastara tužiteljeve novčane tražbine koja se temelji na ništetnosti počinje teći tek od pravomoćnosti presude kojom su predmetne ugovorne odredbe utvrđene ništetnima primjenom čl. 323. st. 1. Zakona o obveznim odnosima. Dakle, prema ocjeni ovoga suda je zahtjev tužitelja osnovan primjenom Zakona o zaštiti potrošača (ZZP/03 odnosno ZZP/07).

9. Budući da je na tuženiku, kao trgovcu koji koristi unaprijed sastavljene standardne ugovore, ležao teret dokaza da se o pojedinim ugovornim odredbama pregovaralo, a on uopće nije predložio relevantne dokaze o pregovaranju u predugovornoj fazi, prvostupanjski sud je u cijelosti poklonio vjeru iskazu tužitelja. Tužitelj je posvjedočio da nikakvih pregovora prije sklapanja ugovora nije bilo te da mu je jednostavno rečeno kako se radi o obvezama koje mora platiti, zbog čega je sud ocijenio da su predmetne odredbe nepoštene jer uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. U odnosu na odredbu kojom je propisana naknada za obradu kreditnog zahtjeva, tuženik nije dokazao pojedinačno pregovaranje, već je ugovor bio

unaprijed sastavljen bez utjecaja tužitelja na njegov sadržaj. Tuženik je ustrajao na stavu da je ta odredba jasna, razumljiva i uočljiva. U konkretnom slučaju, sud je vodio računa o svim tim parametrima te zaključio da je navedena odredba ništetna jer je, unatoč formalnoj jasnoći, bila unaprijed formulirana i tužitelju nametnuta kao obveza bez znanja o tome na što se konkretno odnosi. Tuženik nije dokazao opravdanost visine naknade određene u postotku, što samo po sebi upućuje na to da njome nisu pokriveni stvarni troškovi obrade svakog pojedinog zahtjeva, jer bi u protivnom naknada bila ugovorena u fiksnom nominalnom iznosu. Budući da u ugovoru nije specificirano na što se naknada odnosi, a tuženik ni u postupku nije obrazložio koje su usluge njome podmirene, sud je utvrdio da je ta odredba, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokovala značajnu neravnotežu na štetu tužitelja. Shodno navedenome riješeno je kao u izreci presude.

10. Odluka o troškovima postupka u cijelosti se temelji na primjeni odredbi članka 154. stavka 1. i članka 155. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22 i 114/22 – dalje: ZPP). Budući da je tužitelj Darko Turek u ovoj pravnoj stvari u potpunosti uspio sa svojim postavljenim tužbenim zahtjevom (ostvarivši 100% uspjeh u sporu), tuženik Erste& Steiermärkische Bank d.d. dužan mu je u cijelosti naknaditi sve opravdane, nužne i specificirane troškove parničnog postupka. Uvidom u troškovnik koji je punomoćnik tužitelja predao u spis, a sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23 – dalje: OT), Sud je tužitelju u cijelosti priznao i dosudio zatražene troškove kako su specificirani, s obzirom na to da su sve poduzete radnje bile nužne za vođenje i uspješno okončanje ovog postupka.

Sud je tužitelju priznao i dosudio troškove za rad odvjetnika i sudske pristojbe kako slijedi:

- trošak sastava dopisa punomoćnika tužitelja tuženiku od 19. prosinca 2024. godine u iznosu od 50,00 EUR;
- trošak sastava tužbe od 08. siječnja 2025. godine u iznosu od 150,00 EUR prema Tbr. 7. toč. 1. OT-a;
- trošak sastava obrazloženog podneska od 14. kolovoza 2025. godine u iznosu od 150,00 EUR prema Tbr. 7. toč. 1. OT-a;
- trošak zastupanja na ročištu od 17. veljače 2026. godine u iznosu od 150,00 EUR prema Tbr. 9. toč. 1. u svezi s Tbr. 7. toč. 1. OT-a;
- trošak zastupanja na ročištu od 21. svibnja 2026. godine u iznosu od 150,00 EUR prema Tbr. 9. toč. 1. u svezi s Tbr. 7. toč. 1. OT-a;
- pripadajući porez na dodanu vrijednost (PDV) po zakonskoj stopi od 25% na zbroj navedenih odvjetničkih troškova od 650,00 EUR, što iznosi 162,50 EUR;
- trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 19,91 EUR sukladno Zakonu o sudskim pristojbama;
- trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 39,82 EUR sukladno Zakonu o sudskim pristojbama. Zbrojem svih navedenih stavki (650,00 EUR odvjetnička nagrada + 162,50 EUR PDV + 19,91 EUR pristojba na tužbu + 39,82 EUR pristojba na presudu), ukupno priznati i dosuđeni trošak parničnog postupka tužitelja iznosi točno 872,23 EUR. Sud je tužitelju dosudio troškove sukladno odredbi iz čl. 155. ZPP-a, budući da su svi zatraženi troškovi odmjereni prema važećem obračunu i priloženom troškovniku tužitelja. Na dosuđeni trošak parničnog postupka u iznosu od 872,23 EUR, sud je tužitelju dosudio zakonsku zateznu kamatu koja teče od dana donošenja ove presude

do isplate, sukladno odredbi iz čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona (Narodne novine 142/12, 25/13, 93/14, 73/17, 131/20 i 114/22 – dalje: OZ). Kamatna se stopa određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi 1. srpnja te godine, a tuženik je dužan ovaj iznos isplatiti tužitelju u parničnom roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

U Varaždinu 28. svibnja 2026.

Sutkinja
Lidija Krašek

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka pismenog otpravka iste. Žalba se podnosi nadležnom Županijskom sudu, putem ovog suda, pismeno u tri primjerka.

Ukoliko je stranka bila uredno obavještena o ročištu za objavu presude, a istom ročištu nije pristupila tada će se dan objave presude na e-oglasnoj ploči smatrati kao dan primitka pismenog otpravka presude.

U slučaju da stranka nije bila uredno obavještena o ročištu za objavu tada će joj se pismeni otpravak presude dostaviti putem pošte te će se kao dan primitka uzeti dan kada joj je ista uručena od strane službenika pošte.

U razdoblju od 1. – 15. kolovoza rokovi za žalbu ne teku.

Dostaviti:

1/ OD Petrić i partneri d.o.o. iz Varaždina (za tužitelja)

2/ OD Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba (za tuženika) – vaš znak: EP
4444

Broj zapisa: **9-30888-ad0b1**

Kontrolni broj: **0034c-e5c18-2cc57**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Varaždinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.